ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πρώτο πενταμελές τμήμα) της 18ης Δεκεμβρίου 1997 *

Στην υπόθεση Τ-178/94,

Asociación Telefónica de Mutualistas (ATM), ένωση ισπανικού δικαίου, με έδρα τη Μαδρίτη, εκπροσωπούμενη από τους Juan Eugenio Blanco Rodríguez, Bernardo Vicente Hernández Bataller, δικηγόρους Μαδρίτης, και Lydie Lorang, δικηγόρο Λουξεμβούργου, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο André Sérébriacoff, 11, rue Goethe,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένης, κατά την έγγραφη διαδικασία, αρχικά από τους Francisco Enrique González Diaz και Michel Nolin και στη συνέχεια από τους Francisco Santaolalla και Michel Nolin και, κατά την προφορική διαδικασία, από τον Fernando Castillo de la Torre, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική.

που έχει ως αντικείμενο αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής η οποία κοινοποιήθηκε στην Asociación Telefónica de Mutualistas με το έγγραφο D/30508 της Επιτροπής, της 15ης Φεβρουαρίου 1994, και με την οποία τέθηκε στο αρχείο η καταγγελία που είχε καταθέσει η ως άνω ένωση σχετικά με τις κρατικές ενισχύσεις που είχαν, κατά τη γνώμη της, χορηγηθεί στην ανώνυμη εταιρία Compañia Telefónica de España,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(πρώτο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους A. Saggio, Πρόεδρο, Α. Καλογερόπουλο, V. Tiili, R. M. Moura Ramos και J. Pirrung, δικαστές,

γραμματέας: B. Pastor, κύρια υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 30ής Σεπτεμβρίου 1997,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της καταγγελίας

1 Η προσφεύγουσα ένωση Asociación Telefónica de Mutualistas (στο εξής: ATM) ιδρύθηκε το 1987 για την εξασφάλιση της προστασίας των δικαιωμάτων των μελών του Institución Telefónica de Previsión (στο εξής: ITP), φορέα κοινωνικής πρόνοιας τον οποίο ίδρυσε η Compañia Telefónica de España, SA (στο εξής: TESA), υπέρ των υπαλλήλων και των συνταξιούχων της.

2 Η TESA είναι ανώνυμη εμπορική εταιρία με συμμετοχή του Δημοσίου. Το Ισπανικό Δημόσιο έχει παραχωρήσει στην εταιρία αυτή τη δημόσια υπηρεσία βασικής τηλεφωνίας. Το 1992, η συμμετοχή του Δημοσίου έφθανε στο 32 % του εταιρικού κεφαλαίου, ενώ το υπόλοιπο κεφάλαιο ήταν κατανεμημένο μεταξύ 300 000 άλλων μετόχων οι οποίοι κατέχουν ο καθένας λιγότερο από 0,5 % των μετοχών. Η προσφεύγουσα εξήγησε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ότι το Δημόσιο κατέχει σήμερα το 21 % του εταιρικού κεφαλαίου. Εξάλλου, η πλειονότητα των μελών των διοικητικών οργάνων της TESA διορίζεται από το κράτος.

3 Το ITP ιδρύθηκε από την TESA το 1944, βάσει του νόμου της 6ης Δεκεμβρίου 1941 σχετικά με τα ταμεία αρωγής και τα ταμεία κοινωνικής πρόνοιας καθώς και βάσει του εκτελεστικού του κανονισμού, ο οποίος εγκρίθηκε με διάταγμα της 26ης Μαΐου 1943. Σύμφωνα με τον κανονισμό αυτόν, τα εν λόγω ταμεία διέπονται από τις καταστατικές και κανονιστικές τους διατάξεις, υπό την προϋπόθεση ότι οι τελευταίες αυτές διατάξεις είναι σύμφωνες με τις επιταγές του νόμου και του εν λόγω εκτελεστικού κανονισμού. Η ρύθμιση αυτή προέβλεπε, εξάλλου, ότι οι παροχές που χορηγούνται από τους οργανισμούς αυτούς θεωρούνταν ότι συμβιβάζονται με τα οφέλη τα οποία τα μέλη τους μπορούσαν να αντλήσουν από το κρατικό σύστημα υποχρεωτικής κοινωνικής ασφαλίσεως, εκτός αν αντιθέτου περιεχομένου νομικές διατάξεις ή ρητές οδηγίες του Υπουργείου Εργασίας ορίζουν ότι οι εν λόγω παροχές υποκαθιστούν τις παροχές της υποχρεωτικής κοινωνικής ασφαλίσεως.

4 Από το 1966, το ITP έχει λάβει, όσον αφορά την κοινωνική ασφάλιση στον τομέα των συντάξεων, της διαρκούς αναπηρίας καθώς και των παροχών λόγω θανάτου και των παροχών επιζώντος οφειλομένων σε συνήθη ασθένεια, τον χαρακτήρα ασφαλιστικού φορέα υποκαθιστώντος το γενικό σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως. Εξάλλου, οι παροχές που χορηγούνταν από το ITP ήταν υψηλότερες από τις παροχές που χορηγούσε το δημόσιο ασφαλιστικό σύστημα.

5 Οι παροχές που χορηγούνται από τα ταμεία κοινωνικής πρόνοιας, όπως και οι εισφορές που τους καταβάλλονται, καθορίζονται από τον κανονισμό κάθε ταμείου. Η εισφορά της TESA στο ITP καθορίστηκε αρχικά με τον κανονισμό του ITP σε 7 % και, κατόπιν, αυξήθηκε διαδοχικά σε 8 % και σε 9 % επί των μισθών που καταβάλλονται στους εργαζομένους.

6 Από τη δικογραφία προκύπτει επίσης ότι στους οργανισμούς και επιχειρήσεις που, διαθέτοντας ένα ταμείο πρόνοιας το οποίο υποκαθιστά μέχρις ορισμένου βαθμού το γενικό σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως, εξαιρούνται από το γενικό σύστημα όσον αφορά την κάλυψη ορισμένων κινδύνων, εφαρμόζεται ένας συντελεστής μειώσεως επί του γενικού ύψους των εισφορών τους. Οι συντελεστές καθορίζονταν ετησίως με απόφαση του αρμοδίου επί των κοινωνικών ασφαλίσεων υπουργού. Δεν αμφισβητείται ότι η μείωση μπορούσε να φθάσει μέχρι το 14 % των μισθών.

7 Σκοπός του γενικού νόμου περί κοινωνικών ασφαλίσεων του 1966 ήταν ο συντονισμός και η ενοποίηση των γενικών κοινωνικών ασφαλίσεων. Ο νόμος αυτός προβλέπει, καταρχήν, ότι εντάσσονται στο γενικό σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως οι ομάδες που ενέπιπταν στο πεδίο εφαρμογής του συστήματος κοινωνικής ασφαλίσεως αλλά δεν καλύπτονταν έως τότε από το σύστημα αυτό.

8 Με βασιλικό διάταγμα της 20ής Νοεμβρίου 1985 ορίστηκε ότι οι φορείς στους οποίους υπάγονται οι ομάδες που πρέπει να ενταχθούν στο γενικό σύστημα θα υποχρεωθούν να παράσχουν, υπέρ του γενικού συστήματος κοινωνικής ασφαλίσεως, οικονομική αντιστάθμιση αντιστοιχούσα στις επιβαρύνσεις και υποχρεώσεις που θα βαρύνουν το σύστημα αυτό και ότι, σε περίπτωση που οι διαθέσιμοι πόροι για την εκπλήρωση των υποχρεώσεων ως προς τις οποίες οι φορείς αυτοί υποκαθιστούν το σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως δεν επαρκούν για την κάλυψη του κόστους της εντάξεως στο σύστημα, η διαφορά θα αναληφθεί από τους οργανισμούς και επιχειρήσεις που υποχρεούνται να καλύπτουν οικονομικώς την καταβολή των παροχών τις οποίες χορηγούσαν οι εν λόγω φορείς.

9 Εν τω μεταξύ, το 1977, το Υπουργείο Εργασίας ενέκρινε την τροποποίηση του κανονισμού του ITP. Το σημείο 4 των μεταβατικών διατάξεων περιλαμβάνει εφεξής μνεία σύμφωνα με την οποία η TESA «εγγυάται την καταβολή των παροχών τις οποίες το ITP θα υποχρεωθεί να καταβάλει επί περίοδο δέκα ετών και, προς συγκεκριμενοποίηση αυτής της υποχρεώσεως, το ανώτατο εγγυημένο ποσό θα καθορίζεται κατ' έτος, η δε εγγύηση θα ανανεώνεται κατ' έτος ούτως ώστε η διάρκειά της να καλύπτει χρονικό διάστημα δέκα ετών από κάθε ανανέωση». Κατά την προσφεύγουσα, το κράτος απαίτησε τη σύσταση αυτής της εγγυήσεως προκειμένου να εγκρίνει τον κανονισμό.

10 Σύμφωνα με τα πρακτικά της συνεδριάσεως του διοικητικού συμβουλίου του ITP της 24ης Ιουλίου 1979, το εν λόγω διοικητικό συμβούλιο διαπίστωσε ότι η TESA είχε δηλώσει, στο πλαίσιο της εκ μέρους του ITP αγοράς ενός πακέτου μετοχών της TESA, ότι αναλάμβανε ορισμένες δεσμεύσεις έναντι του ITP. Οι δεσμεύσεις αυτές συνίσταντο, μεταξύ άλλων, «στην επέκταση της ως άνω εγγυήσεως ώστε να καλύπτονται τα τεχνικά αποθεματικά που εμφανίζονται στις μελέτες αποδόσεως των μετοχών», καθώς και στην υποχρέωση διατηρήσεως αυτής της κατ' έτος αναπροσαρμοζόμενης εγγυήσεως, όπως αναφέρεται στη μεταβατική διάταξη που μνημονεύθηκε στην προηγούμενη σκέψη.

11 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, χωρίς η Επιτροπή να την αντικρούει ως προς το σημείο αυτό, ότι η TESA καθόρισε το ύψος της εγγυήσεως μόνο στον ισολογισμό της εταιρικής χρήσεως του έτους 1977, προσδιορίζοντάς το αριθμητικώς στο ποσό των 8 δισεκατομμυρίων πεσετών (PTA).

12 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει επίσης ότι το διοικητικό συμβούλιο της TESA θεώρησε, κατά τη συνεδρίαση της 28ης Ιανουαρίου 1987, ότι το χρονικό διάστημα των δέκα ετών, για το οποίο η αρχικώς παρασχεθείσα το 1977 εγγύηση έπρεπε να εξακολουθήσει να ισχύει, είχε λήξει και, συνεπώς, ανακάλεσε την εγγύηση αυτή.

13 Στις 27 Δεκεμβρίου 1991, το ισπανικό Υπουργικό Συμβούλιο αποφάσισε να εντάξει στο γενικό σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως τις ομάδες των εν ενεργεία υπαλλήλων και των συνταξιούχων του ITP. Ο Υπουργός Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων καθόρισε στη συνέχεια τις συνέπειες της εντάξεως αυτής με απόφαση της 30ής Δεκεμβρίου 1991. Η γενική διεύθυνση σχεδιασμού και οικονομικού προγραμματισμού των κοινωνικών ασφαλίσεων, εξουσιοδοτηθείσα προς τούτο, καθόρισε, με απόφαση της 25ης Μαΐου 1992, το κόστος αυτής της εντάξεως. Με την απόφαση αυτή ορίστηκε, εξάλλου, ότι, αν οι πόροι του ITP αποδεικνύονταν ανεπαρκείς, η TESA υπείχε την υποχρέωση να καταβάλει τη διαφορά μεταξύ των καταβολών που πραγματοποιεί το ITP και του συνολικού ποσού που πρέπει να καταβάλλεται στους συνταξιούχους. Όσον αφορά το επικουρικό σύστημα πρόνοιας, στις 8 Ιουλίου 1992 συνάφθηκε συμφωνία με την οποία η TESA ανέλαβε την υποχρέωση να καταβάλλει ορισμένες παροχές στους δικαιούχους τους.

14 Στις 10 Ιουνίου 1992, ο Υπουργός Εθνικής Οικονομίας και Οικονομικών προέβη αυτεπαγγέλτως στη διάλυση και εκκαθάριση του ΙΤΡ. Η προσφεύγουσα παρατήρησε, ωστόσο, χωρίς η καθής να την αντικρούσει επί του σημείου αυτού, ότι η διαδικασία διαλύσεως του ΙΤΡ δεν είχε ακόμα περατωθεί οριστικώς.

Διοικητική διαδικασία

15 Υπ' αυτές ακριβώς τις συνθήκες κατατέθηκε στην Επιτροπή, την 1η Ιουλίου 1993, καταγγελία εξ ονόματος της ΑΤΜ, με την οποία προσαπτόταν στις ισπανικές δημόσιες αρχές ότι είχαν επιτρέψει μείωση των κοινωνικοασφαλιστικών εισφορών της TESA, η οποία συνιστούσε κρατική ενίσχυση. Τα μέτρα που τα οποία κατέκρινε η καταγγελία, περιγραφόμενα υπό το φως των διευκρινίσεων που παρασχέθηκαν κατά τη διάρκεια της προδικαστικής και της ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασίας, είναι τα ακόλουθα.

16 Κατά την ΑΤΜ, η ενίσχυση συνίσταται, πρώτον, στο ότι οι δημόσιες αρχές επέτρεψαν στην TESA να επωφεληθεί, από το 1982 και μέχρι τα τέλη του 1991, της διαφοράς μεταξύ, αφενός, του ποσού το οποίο όντως κατέβαλε στο ΙΤΡ υπό μορφή εισφορών και, αφετέρου, του ποσού των εισφορών τις οποίες δεν υποχρεώθηκε, χάρη στον συντελεστή μειώσεως, να καταβάλει στο γενικό σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως. Κατά την προσφεύγουσα, η ενίσχυση αυτή ανέρχεται σε 270 δισεκατομμύρια PTA. Εξάλλου, η προσφεύγουσα ζήτησε από την Επιτροπή να υποχρεώσει την TESA να καταβάλει τη διαφορά αυτή στο ΙΤΡ.

17 Δεύτερον, κατά την προσφεύγουσα, οι δημόσιες αρχές επέτρεψαν την ανάκληση της εγγυήσεως, την οποία η TESA ήταν υποχρεωμένη να διατηρεί σε ισχύ ούτως ώστε το ΙΤΡ να μπορεί πάντοτε να υπολογίζει σε μια επαρκή κάλυψη των παροχών τις οποίες θα ήταν υποχρεωμένο να καταβάλει στο διάστημα της επόμενης δεκαετίας. Το κρατικό αυτό μέτρο προσπόρισε στην TESA όφελος της τάξεως των 8 δισεκατομμυρίων PTA.

18 Στην καταγγελία της, η προσφεύγουσα ανέφερε, εξάλλου, ότι αυτά τα μέτρα ενισχύσεως είχαν δημιουργήσει ελλείμματα στο ΙΤΡ, εξ αιτίας των οποίων το τελευταίο τέθηκε υπό εκκαθάριση.

19 Η Επιτροπή, με έγγραφο της 12ης Αυγούστου 1993, κάλεσε την προσφεύγουσα να υποβάλει συμπληρωματικές παρατηρήσεις σχετικά με την καταγγελία της. Κατόπιν συσκέψεως που πραγματοποιήθηκε στις 15 Σεπτεμβρίου 1993, η προσφεύγουσα ανακοίνωσε συμπληρωματικά στοιχεία με επιστολή της 29ης Οκτωβρίου 1993. Με έγγραφο της 12ης Νοεμβρίου 1993, η Επιτροπή κάλεσε εκ νέου την προσφεύγουσα να συμπληρώσει τις πληροφορίες αυτές, πράγμα το οποίο η τελευταία έπραξε με επιστολή της 3ης Δεκεμβρίου 1993.

20 Σύμφωνα με την απάντηση της Επιτροπής σε ερώτηση του Πρωτοδικείου, δεν υπήρξε αλληλογραφία με τις ισπανικές κρατικές αρχές ούτε επίσημη απόφαση με αποδέκτη το εν λόγω κράτος.

21 Μετά την ανταλλαγή της αλληλογραφίας μεταξύ της Επιτροπής και της προσφεύγουσας, η Επιτροπή, με το έγγραφο D/30508 της 15ης Φεβρουαρίου 1994 (στο εξής: έγγραφο της 15ης Φεβρουαρίου 1994) που απέστειλε στον εκπρόσωπο της προσφεύγουσας Molina del Pozo, ανακοίνωσε ότι, κατόπιν της εξετάσεως όλων των υποβληθέντων στοιχείων, δεν αποδείχθηκε η ύπαρξη κρατικής ενισχύσεως προς την TESA. Ως εκ τούτου, η Επιτροπή έθεσε την καταγγελία της προσφεύγουσας στο αρχείο.

22 Η αιτιολογία που περιέχεται στο έγγραφο της 15ης Φεβρουαρίου 1994 έχει ως εξής:

«Δεν [υπήρξε] καμία παρέμβαση του κράτους όσον αφορά την ανάκληση [της εγγυήσεως (...) Κ]αίτοι η TESA είναι επιχείρηση ανήκουσα κατά πλειοψηφία στο κράτος, ούτε το κράτος ούτε κανένας άλλος από τους μετόχους της ευθύνεται καταρχήν για τις πράξεις τις οποίες ενεργεί ή τις δεσμεύσεις τις οποίες αναλαμβάνει η TESA, η οποία είναι χωριστό νομικό πρόσωπο.

Αν το ITP και οι υπάλληλοι θεωρούν ότι βλάπτονται τα δικαιώματά τους από τη μη εκπλήρωση μιας δεσμεύσεως που έχει αναλάβει η TESA, μπορούν να ζητήσουν αποζημίωση, όπως όντως έπραξαν, ενώπιον του αρμοδίων εθνικών δικαστηρίων τα οποία, αν το κρίνουν σκόπιμο, θα αποκαταστήσουν τα δικαιώματα των εναγόντων.»

«Η απαλλαγή από την υποχρέωση καταβολής ορισμένων ποσών στο [γενικό] σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως αποφασίστηκε από την Ισπανική Κυβέρνηση σύμφωνα με τη γενική ισπανική κοινωνικοασφαλιστική νομοθεσία, τους όρους των σχετικών διατάξεων της οποίας πληροί η TESA. Ως προς την ενδεχόμενη μη εκπλήρωση εκ μέρους της TESA των δεσμεύσεων που είχε αναλάβει στο πλαίσιο αυτής της γενικής νομοθεσίας, το ισπανικό Tribunal Supremo έκρινε, με απόφαση της 26ης Δεκεμβρίου 1990, ότι, ενόψει της εφαρμοστέας γενικής νομοθεσίας, η TESA δεν ήταν υποχρεωμένη να καταβάλει προς το ITP εισφορές υψηλότερες από αυτές τις οποίες όντως κατέβαλε. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή δεν μπορεί να θεωρήσει ότι η προμνησθείσα διαφορά συνιστούσε κρατική ενίσχυση, καθόσον η κατάσταση αυτή δεν αντιβαίνει στην εφαρμοστέα γενική νομοθεσία.

(...)

εν πάση περιπτώσει, το αίτημα της καταγγέλλουσας, με το οποίο ζητείται από την Επιτροπή να υποχρεώσει την TESA να καταβάλει στο ITP το ποσό της διαφοράς, δεν συμβιβάζεται προς το κοινοτικό δίκαιο, καθόσον η Επιτροπή, ακόμα και αν συνέτρεχε περίπτωση ενισχύσεως ασυμβίβαστης με το κοινοτικό δίκαιο, θα διέτασσε την επιστροφή της ενισχύσεως στο κράτος.»

Διαδικασία

23 Υπ' αυτές ακριβώς τις συνθήκες η προσφεύγουσα, με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 22 Απριλίου 1994, άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

24 Η καθής, με χωριστό δικόγραφο, σύμφωνα με το άρθρο 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, προέβαλε κατά της υπό κρίση προσφυγής ένσταση απαραδέκτου, η οποία πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 28 Ιουλίου 1994.

25 Η προσφεύγουσα υπέβαλε τις παρατηρήσεις της επί της ενστάσεως απαραδέκτου στις 12 Σεπτεμβρίου 1994.

26 Με διάταξη της 14ης Ιουνίου 1995, το Πρωτοδικείο αποφάσισε να εξετάσει την ένσταση απαραδέκτου μαζί με την ουσία της υποθέσεως.

27 Οι διάδικοι κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου τα υπομνήματα αντικρούσεως, απαντήσεως και ανταπαντήσεως, αντιστοίχως, στις 21 Αυγούστου 1995, στις 9 οκτωβρίου 1995 και στις 15 Δεκεμβρίου 1995.

28 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (πρώτο πενταμελές τμήμα) προχώρησε στην προφορική διαδικασία. Στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας, το Πρωτοδικείο απηύθυνε ορισμένες γραπτές ερωτήσεις στους διαδίκους, οι οποίοι απάντησαν δεόντως.

29 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις προφορικές ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά τη συνεδρίαση της 30ής Σεπτεμβρίου 1997.

Αιτήματα των διαδίκων

30 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να κρίνει την προσφυγή παραδεκτή και βάσιμη·

— να ακυρώσει το έγγραφο της 15ης Φεβρουαρίου 1994, με το οποίο η Επιτροπή δήλωσε ότι έθεσε την καταγγελία της προσφεύγουσας στο αρχείο·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

31 Η καθής ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— κυρίως, να κρίνει απαράδεκτη την προσφυγή·

— επικουρικώς, να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Επί του παραδεκτού

Επιχειρήματα των διαδίκων

32 Η καθής προβάλλει δύο λόγους απαραδέκτου της προσφυγής. Πρώτον, η προσφεύγουσα δεν έχει έννομο συμφέρον. Δεύτερον, δεν υφίσταται πράξη δυνάμενη να προσβληθεί από την προσφεύγουσα και, εν πάση περιπτώσει, η προσφεύγουσα δεν νομιμοποιείται προς άσκηση της προσφυγής, υπό την έννοια του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ.

33 Όσον αφορά τον πρώτο λόγο απαραδέκτου, η έλλειψη εννόμου συμφέροντος προκύπτει, πρώτον, από το ότι, ακόμα και στην περίπτωση που οι οικονομι-

κές επεμβάσεις του Ισπανικού Δημοσίου υπέρ της TESA συνιστούσαν πράγματι κρατικές ενισχύσεις ασυμβίβαστες με την κοινή αγορά, τυχόν εντολή επιστροφής της ενισχύσεως δεν θα ωφελούσε καθόλου την προσφεύγουσα, δεδομένου ότι οι μη εισπραχθείσες κοινωνικοασφαλιστικές εισφορές θα επιστρέφονταν στο Ισπανικό Δημόσιο και όχι στο ITP ή στην ATM. Κατά την καθής, η ισπανική έννομη τάξη δεν προβλέπει δυνατότητα αντισταθμίσεως της διαφοράς μεταξύ της κανονικής κοινωνικοασφαλιστικής εισφοράς και της χαμηλότερης εισφοράς που κατέβαλε η TESA στο ITP, όπως αποφάνθηκε το Tribunal Supremo με την προμνησθείσα απόφασή του.

34 Η καθής προσθέτει ότι, λαμβανομένης υπόψη της διαλύσεως του ITP, τυχόν επιστροφή προς αυτό είναι πλέον, από το 1992, νομικώς αδύνατη. Ακόμα και αν οι επιστρεπτέες υποτιθέμενες ενισχύσεις έπρεπε να καταβληθούν στα ταμεία του ITP, το ποσό των ενισχύσεων αυτών θα έπρεπε, λόγω της εκκαθαρίσεώς του, να καταβληθεί στο σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως για να αντιμετωπιστεί το κόστος της εντάξεως του ITP στο γενικό σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως.

35 Δεύτερον, η έλλειψη εννόμου συμφέροντος προκύπτει από το ότι η υποτιθέμενη κρατική ενίσχυση ευνοεί μόνο την TESA, επιχείρηση με την οποία ούτε η προσφεύγουσα ούτε τα μέλη της βρίσκονται σε άμεση ή έμμεση σχέση ανταγωνισμού. Η καθής επικαλείται συναφώς τις διατάξεις του Δικαστηρίου της 30ής Σεπτεμβρίου 1992, C-295/92, Landbouwschap κατά Επιτροπής (Συλλογή 1992, σ. I-5003), και της 8ης Απριλίου 1981, 197/80, 198/80, 199/80, 200/80, 243/80, 245/80 και 247/80, Ludwigshafener Walzmühle Erling κ.λπ. κατά ΕΟΚ (Συλλογή 1981, σ. 1041), υποστηρίζοντας ότι η ανάλυση των σχέσεων ανταγωνισμού, προκειμένου να καθοριστεί αν υφίσταται ή όχι έννομο συμφέρον, πρέπει να γίνει σε σχέση με την προσφεύγουσα και όχι σε σχέση με τα πρόσωπα ή τις επιχειρήσεις που θα μπορούσαν, ενδεχομένως, να θιγούν πραγματικά ή δυνητικά από την επίδικη πράξη. Στην υπό κρίση περίπτωση, ούτε η ATM ούτε τα μέλη της βρίσκονται άμεσα ή έμμεσα σε σχέση ανταγωνισμού με την TESA, ούτε βρίσκονται σε άλλη σχέση που να μπορεί να ληφθεί υπόψη στο πλαίσιο της προστασίας του ελεύθερου ανταγωνισμού. Συνεπώς, κατά την καθής, η διατήρηση σε ισχύ ή η ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως ουδόλως επηρεάζει τα συμφέροντα της ATM.

36 Ο δεύτερος λόγος απαραδέκτου αντλείται από τη μη ύπαρξη πράξεως δυναμένης να προσβληθεί από την προσφεύγουσα. Η καθής υποστηρίζει, πρώτον, ότι το έγγραφο της 15ης Φεβρουαρίου 1994 δεν συνιστά απόφαση απευθυνόμενη στην προσφεύγουσα, διότι, αντίθετα προς τα προβλεπόμενα στον κανονισμό 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτο κανονισμό εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25), δεν υφίσταται, στον τομέα των κρατικών ενισχύσεων, καμία διαδικασία καταγγελίας δυνάμενη να οδηγήσει, εφόσον η προσφεύγουσα το επιθυμεί, σε απόφαση της οποίας θα ήταν ο αποδέκτης και η οποία θα μπορούσε να προσβληθεί με προσφυγή ακυρώσεως. Κατά την Επιτροπή, η άποψη αυτή επιβεβαιώνεται σαφώς από τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 24ης Μαρτίου 1993, C-313/90, CIRFS κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1993, σ. I-1125), και της 19ης Μαΐου 1993, C-198/91, Cook κατά Επιτροπής (Συλλογή 1993, σ. I-2487), και συνοψίζεται στις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα G. Tesauro στην προμνησθείσα υπόθεση Cook κατά Επιτροπής (Συλλογή 1993, σ. I-2502).

37 Συγκεκριμένα, ένα έγγραφο όπως το επίδικο δεν αποτελεί παρά πληροφορία σχετικά με απόφαση απευθυνόμενη στο κράτος μέλος, μοναδικό αποδέκτη των αποφάσεων στον τομέα των κρατικών ενισχύσεων. Με το εν λόγω έγγραφο, απλώς γνωστοποιείται το περιεχόμενο μιας κατά κυριολεξία αποφάσεως σ' εκείνους οι οποίοι κατήγγειλαν την ύπαρξη της ενισχύσεως. Συνεπώς, το έγγραφο της 15ης Φεβρουαρίου 1994 δεν θέτει, αυτό καθαυτό, τέρμα στη διαδικασία, η οποία, εξάλλου, μπορεί να κινηθεί εκ νέου αν η καταγγέλλουσα επιχείρηση προσκομίσει νέα πραγματικά ή νομικά στοιχεία δικαιολογούντα την επανέναρξη της διαδικασίας.

38 Επιπλέον, η καθής θεωρεί ότι, εν πάση περιπτώσει, η απόφαση δεν αφορά την προσφεύγουσα ατομικά, όπως απαιτεί το άρθρο 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης. Μια απόφαση με την οποία κρίνεται ότι η υποτιθέμενη οικονομική ενίσχυση του κράτους προς την TESA δεν συνιστά κρατική ενίσχυση υπό την έννοια του άρθρου 92 της Συνθήκης δεν αφορά ατομικά την προσφεύγουσα, η οποία είναι ιδιωτική ένωση ενεργούσα στην παρούσα διαδικασία προς το συμφέρον των μελών της και όχι προς ίδιο συμφέρον. Πιο συγκεκριμένα, η προσφεύγουσα δεν διαδραμάτισε ρόλο προνομιακού διαπραγματευτή υπό την έννοια της αποφάσεως του Δικαστηρίου της 2ας Φεβρουαρίου 1988, 67/85, 68/85 και 70/85, Van der Kooy κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1988, σ. 219). Ομοίως, η απόφαση του Πρωτοδικείου της 6ης Ιουλίου 1995, Τ-447/93, Τ-448/93 και 449/93, AITEC κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1995, σ. II-1971), επιβεβαίωσε μεν ότι μια επαγγελματική ένωση μπορεί να θεωρηθεί ότι θίγεται ατομικά, στο μέτρο που μπορεί να αποδείξει ότι η ανταγωνιστική θέση ορισμένων μελών της επηρεάστηκε αισθητά από τις επίμαχες ενισχύσεις και στο

μέτρο που τυχόν προσφυγή αυτών των μελών θα ήταν παραδεκτή σύμφωνα με την απόφαση του Δικαστηρίου της 28ης Ιανουαρίου 1986, 169/84, Cofaz κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1986, σ. 391), η Επιτροπή όμως θεωρεί ότι δεν συντρέχει τέτοια περίπτωση εν προκειμένω.

39 Κατά την καθής, η απόφαση δεν αφορά επίσης την προσφεύγουσα άμεσα, όπως απαιτεί το άρθρο 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης, δεδομένου ότι δεν υφίσταται κανένας αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ της αποφάσεως να μη διατυπωθούν αντιρρήσεις ενόψει της ανυπαρξίας κρατικών ενισχύσεων και της ενδεχόμενης ζημίας που οφείλεται στην ισπανική νομοθεσία περί κοινωνικών ασφαλίσεων. Συγκεκριμένα, ακόμα και αν υποτεθεί ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε σφάλμα όσον αφορά τον χαρακτηρισμό της οικονομικής επεμβάσεως του Ισπανικού Δημοσίου υπέρ της TESA και οφείλει, ως εκ τούτου, να διατάξει την αναζήτηση της ενισχύσεως, η ισπανική έννομη τάξη δεν προβλέπει κανένα μηχανισμό που να καθιστά δυνατή την αποκατάσταση της ζημίας την οποία διατείνεται ότι υπέστη η προσφεύγουσα.

40 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η προσφυγή της είναι παραδεκτή. Στο πλαίσιο του πρώτου λόγου απαραδέκτου, υποστηρίζει ότι έχει έννομο συμφέρον. Καταρχάς, ακριβώς λόγω της ανακλήσεως της εγγυήσεως και των υπερβολικά χαμηλών εισφορών, ήτοι εξ αιτίας των καταγγελθεισών ενισχύσεων, το ITP δεν μπόρεσε να καταβάλει τις παροχές στους δικαιούχους και εντάχθηκε στο γενικό σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως. Κατά την προσφεύγουσα, η εκ μέρους της TESA επιστροφή των κρατικών ενισχύσεων, τις οποίες η προσφεύγουσα θεωρεί ασυμβίβαστες με την κοινή αγορά, θα την ωφελήσει, καθόσον οι ισπανικές αρχές θα καταβάλουν εκ νέου τα ποσά αυτά στο ITP, προς όφελος, τελικά, των μελών της προσφεύγουσας.

41 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η προμνησθείσα απόφαση του Tribunal Supremo ερμηνεύθηκε εσφαλμένα από την Επιτροπή. Κατά την προσφεύγουσα, η απόφαση αυτή δεν αφορά το αν τίθεται ή όχι ζήτημα επιστροφής των ενισχύσεων. Το εθνικό δικαστήριο στήριξε απλώς την απόφασή του σε δικονομικό κανόνα και έκρινε ότι το σχετικό αίτημα θα έπρεπε να είχε υποβληθεί όχι από τους ενάγοντες εργαζομένους και συνταξιούχους αλλά από τα διοικητικά όργανα του ITP.

42 Ούτε μπορεί να γίνει από νομικής απόψεως δεκτός ο ισχυρισμός της Επιτροπής ότι η επιστροφή των ποσών στο ITP είναι νομικά αδύνατη από το 1992 και εντεύθεν, καθόσον δεν επίκειται η εκκαθάριση του ITP. Ακόμα και στην

περίπτωση που θα πληρούνταν όλες οι νομικές προϋποθέσεις και θα είχαν ληφθεί όλες οι νομικές αποφάσεις για την εκκαθάρισή του, τυχόν ευνοϊκή απόφαση του Πρωτοδικείου εν προκειμένω θα μπορούσε να προκαλέσει αναθεώρηση των διοικητικών πράξεων που οδήγησαν στη διάλυση του ITP.

43 Όσον αφορά την ανταγωνιστική θέση στην αγορά, η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι υπέστη πραγματική και συγκεκριμένη ζημία εξ αιτίας της κρατικής ενισχύσεως που χορηγήθηκε στην TESA, δεδομένου ότι η μείωση των κοινωνικοασφαλιστικών εισφορών έθιξε τα δικαιώματα των μελών της. Η προσφεύγουσα επικαλείται συναφώς την προμνησθείσα απόφαση Cook κατά Επιτροπής, σύμφωνα με την οποία οι ενδιαφερόμενοι, υπό την έννοια του άρθρου 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης, ορίστηκαν ως τα πρόσωπα, οι επιχειρήσεις ή οι ενώσεις των οποίων τα συμφέροντα θίγονται ενδεχομένως από τη χορήγηση της ενισχύσεως, ήτοι οι ανταγωνίστριες επιχειρήσεις και επαγγελματικές οργανώσεις. Εφόσον η προσφεύγουσα είναι επαγγελματική ένωση συσταθείσα για την εξασφάλιση της προστασίας των μελών του φορέα κοινωνικής πρόνοιας, ό,τι θίγει το ITP ή την TESA παρουσιάζει άμεσο ενδιαφέρον για την ίδια.

44 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι έχει επίσης έννομο συμφέρον εν προκειμένω διότι συστάθηκε με σκοπό την προστασία των δικαιωμάτων του ITP, υπό συνθήκες υπό τις οποίες η προστασία των εν λόγω δικαιωμάτων θα ήταν άλλως αδύνατη, λόγω της εξουσίας που διαθέτει η TESA επί του ITP.

45 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, στο πλαίσιο του δεύτερου λόγου απαραδέκτου, ότι είναι ο αποδέκτης του εγγράφου της 15ης Φεβρουαρίου 1994, το οποίο συνιστά απόφαση παράγουσα δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα. Συγκεκριμένα, η πράξη αυτή τερματίζει τη διαδικασία καταγγελίας και εμπεριέχει εκτίμηση των αμφισβητουμένων ενισχύσεων και, ως εκ τούτου, εμποδίζει τα μέλη της προσφεύγουσας να προστατεύσουν τα συμφέροντά τους στο μέλλον.

46 Συναφώς, η προσφεύγουσα επικαλείται, αφενός, την απόφαση του Δικαστηρίου της 16ης Ιουνίου 1993, C-325/91, Γαλλία κατά Επιτροπής (Συλλογή 1993, σ. I-3283, σκέψη 9), υποστηρίζοντας ότι η ύπαρξη πράξεως δυναμένης ναπροσβληθεί υπό την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης εξαρτάται από το κατά πόσον η πράξη αυτή παράγει έννομα αποτελέσματα, και, αφετέρου,

την απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Δεκεμβρίου 1988, 166/86 και 220/86, Irish Cement κατά Επιτροπής (Συλλογή 1988, σ. 6473, σκέψη 11), στην οποία το Δικαστήριο χαρακτήρισε την άρνηση κινήσεως της διαδικασίας του άρθρου 93, παράγραφος 2, ως μέτρο το οποίο παράγει έννομα αποτελέσματα. Η προσφεύγουσα παραπέμπει επίσης στην απόφαση του Δικαστηρίου της 16ης Ιουνίου 1994, C-39/93 P, SFEI κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1994, σ. I-2681, σκέψεις 27 και 28), σύμφωνα με την οποία ένα θεσμικό όργανο το οποίο έχει την εξουσία να διαπιστώνει μια παράβαση και να επιβάλλει συναφώς κυρώσεις και στο οποίο μπορούν να υποβάλλουν καταγγελίες οι ιδιώτες, όπως συμβαίνει στην περίπτωση της Επιτροπής στον τομέα του δικαίου του ανταγωνισμού, εκδίδει κατ' ανάγκην πράξη παράγουσα έννομα αποτελέσματα όταν τερματίζει μια έρευνα που έχει κινήσει κατόπιν καταγγελίας, η δε πράξη περί θέσεως μιας καταγγελίας στο αρχείο δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως προκαταρκτική ή προπαρασκευαστική, καθόσον αποτελεί το τελικό στάδιο της διαδικασίας: δεν πρόκειται να ακολουθήσει καμία άλλη πράξη δυνάμενη να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως.

47 Η προσφεύγουσα αναφέρει επιπλέον ότι παρενέβη ενεργώς στη διαδικασία που κίνησε η Επιτροπή κατόπιν της υποβολής της καταγγελίας. Το γεγονός αυτό της παρέχει τη δυνατότητα να προσβάλει παραδεκτώς την απόφαση που ελήφθη κατά το πέρας της διαδικασίας (προμνησθείσα απόφαση Cofaz κ.λπ. κατά Επιτροπής).

48 Τέλος, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η υπό κρίση προσφυγή πρέπει να κριθεί παραδεκτή προκειμένου να εξασφαλιστεί στην προσφεύγουσα το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής, σύμφωνα με το άρθρο 13 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως περί των δικαιωμάτων του ανθρώπου και τη νομολογία του Δικαστηρίου, καθόσον, στην Ισπανία, δεν υφίσταται κατάλληλο μέσο ένδικης προστασίας, στον τομέα των κρατικών ενισχύσεων, το οποίο να της επιτρέπει να προσβάλει τη μείωση των κοινωνικοασφαλιστικών εισφορών την οποία επέτρεψε διά παραλείψεως το Βασίλειο της Ισπανίας.

49 Η καθής απαντά, με το υπόμνημα αντικρούσεως, ότι η προμνησθείσα απόφαση του Δικαστηρίου στην υπόθεση SFEI κ.λπ. κατά Επιτροπής αφορά τη διαδικασία εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης, στο πλαίσιο της οποίας προβλέπεται, μεταξύ άλλων, η δυνατότητα υποβολής καταγγελιών. Η νομολογία αυτή δεν μπορεί, κατά την καθής, να τύχει εφαρμογής στην υπό κρίση περίπτωση. Όσον αφορά την προμνησθείσα απόφαση του Δικαστηρίου στην υπόθεση Irish Cement κατά Επιτροπής, η καθής παρατηρεί ότι το Δικαστήριο, αν δεν είχε θεωρήσει, με την απόφαση εκείνη, ότι η προσφυγή είχε ασκηθεί εκπρόθεσμα, θα είχε υποχρεωθεί να εξετάσει κατά πόσον το έγγραφο της Επιτροπής αφορούσε την προσφεύγουσα άμεσα και ατομικά.

50 Τέλος, όσον αφορά το επιχείρημα το οποίο αντλεί η προσφεύγουσα από την ανυπαρξία δυνατότητας δικαστικού ελέγχου σε περίπτωση που η υπό κρίση προσφυγή κριθεί απαράδεκτη, η καθής παρατηρεί ότι το άρθρο 92, παράγραφος 1, της Συνθήκης έχει απευθείας εφαρμογή και μπορεί, ως εκ τούτου, η προσφεύγουσα να το επικαλεστεί ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων αν το κρίνει σκόπιμο.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

51 Το Πρωτοδικείο παρατηρεί, καταρχάς, ότι οι αποφάσεις που τερματίζουν τον έλεγχο του συμβατού ενός μέτρου ενισχύσεως προς τη Συνθήκη έχουν πάντοτε ως αποδέκτη το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος και ότι ένας ιδιώτης μπορεί να προσβάλει παραδεκτώς τις αποφάσεις αυτές ενώπιον του κοινοτικού δικαστή εφόσον πληρούνται οι προϋποθέσεις του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης.

52 Στη φάση αυτή, πρέπει να παρατηρηθεί ότι το έγγραφο της 15ης Φεβρουαρίου 1994 αποτελεί, έναντι της προσφεύγουσας, απλώς ανακοίνωση αντικατοπτρίζουσα το περιεχόμενο αποφάσεως η οποία είχε ως αποδέκτη το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος. Το Πρωτοδικείο θεωρεί, συνεπώς, ότι είναι εύλογο να εννοήσει τα αιτήματα της προσφεύγουσας με τα οποία ζητείται η ακύρωση του εγγράφου της 15ης Φεβρουαρίου 1994, με το οποίο η Επιτροπή δηλώνει ότι έθεσε την υποβληθείσα από την προσφεύγουσα καταγγελία στο αρχείο, ως αποβλέποντα στην πραγματικότητα στην ακύρωση της αποφάσεως της οποίας αποδέκτης είναι το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος και την οποία παραθέτει το έγγραφο αυτό.

53 Όμως, δυνάμει του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο μπορεί να προσβάλει μόνον τις πράξεις που παράγουν δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα δυνάμενα να θίξουν τα συμφέροντά του μεταβάλλοντας ιδιαζόντως τη νομική του κατάσταση.

54 Συνεπώς, πρέπει να εξεταστεί αν η απόφαση τερματισμού της εξετάσεως του συμβατού των καταγγελθεισών από την προσφεύγουσα κρατικών ενισχύσεων προς τη Συνθήκη, απόφαση η οποία ανακοινώθηκε στην προσφεύγουσα με το έγγραφο της 15ης Φεβρουαρίου 1994, αλλά της οποίας αποδέκτης ήταν στην πραγματικότητα το Βασίλειο της Ισπανίας, θίγει τα συμφέροντα της προσφεύγουσας μεταβάλλοντας ιδιαζόντως τη νομική της κατάσταση. Αυτό ακριβώς απαιτείται ώστε να μπορεί η προσφεύγουσα να δικαιολογήσει συμφέρον προς ακύρωση της προσβαλλομένης πράξεως.

55 Στην υπό κρίση περίπτωση, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η απόφαση της Επιτροπής περιέχει εκτίμηση των αμφισβητηθεισών ενισχύσεων και, επομένως, εμποδίζει τα μέλη της να προστατεύσουν τα συμφέροντά τους στο μέλλον. Επιβάλλεται, ως εκ τούτου, να συνοψισθεί το πραγματικό πλαίσιο της υποθέσεως προκειμένου να καθοριστεί ο σύνδεσμος που υφίσταται μεταξύ της αποφάσεως της Επιτροπής και της υποτιθέμενης βλάβης της προσφεύγουσας.

56 Η προσφεύγουσα είναι ένωση συσταθείσα από τους δικαιούχους των παροχών του φορέα κοινωνικής πρόνοιας ΙΤΡ. Οι εν λόγω δικαιούχοι είναι όλοι υπάλληλοι ή συνταξιούχοι της TESA, της εταιρίας που ίδρυσε το ΙΤΡ για να οργανώσει το σύστημα κοινωνικής πρόνοιας των εργαζομένων της. Το Πρωτοδικείο παρατηρεί, συνεπώς, ότι, στην πραγματικότητα, τα μέλη της προσφεύγουσας ενώσεως διαμαρτύρονται για τις φερόμενες ως κρατικές ενισχύσεις που χορηγήθηκαν στον σημερινό ή τον πρώην εργοδότη τους.

57 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, αν δεν υπήρχαν οι φερόμενες ως παράνομες ενισχύσεις, το ΙΤΡ δεν θα είχε ενταχθεί στο γενικό σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως και οι δικαιούχοι των παροχών του θα μπορούσαν να εξακολουθήσουν να εισπράττουν παροχές υψηλότερες από εκείνες που χορηγεί το εν λόγω γενικό σύστημα. Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι, αν το ποσό των ενισχύσεων επιστρεφόταν από το Δημόσιο, πράγμα το οποίο όφειλε, κατά τη γνώμη της, να διατάξει η Επιτροπή, το Δημόσιο θα κατέβαλλε τα ποσά αυτά στο ΙΤΡ. Ο φορέας αυτός, κατά συνέπεια, θα αναβίωνε και οι δικαιούχοι θα ανακτούσαν το δικαίωμά τους επί παροχών υψηλότερου επιπέδου.

58 Επιβάλλεται, ωστόσο, η παρατήρηση ότι το Tribunal Supremo έκρινε ότι «δεν υφίσταται δικαίωμα αξιώσεως, υπέρ του [ΙΤΡ], καταβολών (...) άλλων από εκείνες που προβλέπονται νομίμως από [το κείμενο] που διέπει τον εν λόγω φορέα, είναι δε παγκοίνως γνωστό ότι η διαφορά που υφίσταται μεταξύ της κανονικής εισφοράς στο [γενικό ταμείο κοινωνικής ασφαλίσεως], λόγω του

ότι αναλαμβάνει την ολοσχερή κάλυψη των ασφαλιζομένων κινδύνων, και της μειωμένης εισφοράς που καταβλήθηκε εν προκειμένω στον [φορέα κοινωνικής πρόνοιας] της TESA (...) συνιστά ζήτημα νομοθετικής μεταβολής το οποίο δεν μπορεί να επιλυθεί διά της δικαστικής οδού» (σκέψη 3 της προμνησθείσας αποφάσεως). Το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι η Επιτροπή μετά λόγου κατέληξε στο ότι, δυνάμει της εθνικής νομοθεσίας, η TESA δεν ήταν υποχρεωμένη να καταβάλει στο ΙΤΡ εισφορές υψηλότερες από εκείνες τις οποίες πράγματι κατέβαλε. Εξάλλου, η εθνική νομοθεσία δεν προβλέπει την καταβολή στο ΙΤΡ της διαφοράς μεταξύ της κανονικής εισφοράς στο γενικό σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως και της χαμηλότερης εισφοράς που οφειλόταν στον εν λόγω φορέα κοινωνικής πρόνοιας σύμφωνα με τις διατάξεις από τις οποίες διεπόταν τότε (βλ. ανωτέρω σκέψεις 5 και 6).

59 Ακόμα και αν η απόφαση ακυρωθεί, η δε Επιτροπή υποχρεωθεί να λάβει μέτρα εκτελέσεως της αποφάσεως, αυτό ουδόλως θα σήμαινε ότι η διαδικασία αυτή θα κατέληγε λογικά στην καταβολή της εν λόγω διαφοράς στο ΙΤΡ.

60 Πράγματι, όπως ορθώς αναφέρει η Επιτροπή, σε περίπτωση που διαταχθεί επιστροφή, οι μη εισπραχθείσες κοινωνικοασφαλιστικές εισφορές θα έπρεπε να επιστραφούν στο Ισπανικό Δημόσιο, το οποίο, σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία, δεν θα υπείχε καμία υποχρέωση να τις καταβάλει στη συνέχεια στο ΙΤΡ. Επιπλέον, δεδομένου ότι με την ένταξη των ιδιωτικών ταμείων κοινωνικής πρόνοιας στο γενικό σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως επιδιώχθηκε πολιτικός σκοπός (βλ. ανωτέρω σκέψη 7), τίποτε δεν επιτρέπει να θεωρηθεί ότι το ΙΤΡ μπορούσε να αναβιώσει.

61 Όσον αφορά την άλλη πτυχή της υποτιθέμενης ενισχύσεως, το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι, ακόμα και αν η Επιτροπή είχε διαπιστώσει ότι η ανάκληση της εγγυήσεως συνιστούσε κρατική ενίσχυση και είχε διατάξει την ανασύστασή της, η εγγύηση αυτή θα συνίστατο απλώς στην εκ μέρους της TESA εξασφάλιση της καταβολής των κοινωνικών παροχών που οφείλονται στους δικαιούχους. Όμως, η TESA υπέχει ήδη την υποχρέωση, δυνάμει των εθνικών πράξεων που μνημονεύθηκαν ανωτέρω στις σκέψεις 8 και 13, να καλύψει το κόστος της εντάξεως του ΙΤΡ στο γενικό σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως. Από της εντάξεως του ΙΤΡ στο γενικό σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως, οι παροχές καταβάλλονται από το σύστημα αυτό. Εφόσον η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι η ανάκληση της εγγυήσεως συνεπήχθη συγκεκριμένες απώλειες για τα μέλη της, δεν απέδειξε και ότι τυχόν επιστροφή θα δημιουργούσε οφέλη τα οποία τα μέλη της θα μπορούσαν να αξιώσουν. Η προσφεύγουσα δεν απέδειξε επίσης ότι το ΙΤΡ δεν θα είχε ενταχθεί στο γενικό σύστημα αν η εγγύηση είχε διατηρηθεί σε ισχύ.

62 Υπό τις ανωτέρω συνθήκες, η απόφαση, καίτοι έχει ως αποτέλεσμα τη θέση της καταγγελίας της προσφεύγουσας στο αρχείο, προδήλως δεν θίγει τη νομική της κατάσταση. Συνεπώς, η διατήρηση της αποφάσεως σε ισχύ ή η ακύρωσή της ουδόλως είναι ικανή να επηρεάσει τα συμφέροντα της προσφεύγουσας ή των μελών της. Ως εκ τούτου, η προσφεύγουσα δεν έχει κανένα συμφέρον να επιτύχει την ακύρωση της αποφάσεως την οποία προσβάλλει και, συνεπώς, δεν πληροί τις προϋποθέσεις του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης.

63 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, επιπλέον, ότι η προσφεύγουσα, ούσα στην πραγματικότητα ένωση των εργαζομένων της επιχειρήσεως η οποία υποτίθεται ότι έλαβε την κρατική ενίσχυση, ουδόλως είναι ανταγωνίστρια της επιχειρήσεως αυτής και δεν μπορεί να δικαιολογήσει έννομο συμφέρον απορρέον από τυχόν βλάβη του ανταγωνισμού (βλ., όσον αφορά τη σχέση μεταξύ των βλαπτικών από πλευράς ανταγωνισμού αποτελεσμάτων και του παραδεκτού, π. χ. την προμνησθείσα διάταξη Landbouwschap κατά Επιτροπής, σκέψη 12, και την απόφαση του Πρωτοδικείου της 27ης Απριλίου 1995, Τ-435/93, ASPEC κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-1281, σκέψη 63).

64 Υπό τις συνθήκες αυτές, η προσφεύγουσα δεν δικαιολογεί έννομο συμφέρον προς ακύρωση της αποφάσεως που της ανακοινώθηκε με το έγγραφο της 15ης Φεβρουαρίου 1994.

65 Απ' όλα τα ανωτέρω προκύπτει ότι η υπό κρίση προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη, χωρίς να χρειάζεται να εξεταστούν τα λοιπά επιχειρήματα της προσφεύγουσας και της Επιτροπής.

Επί των δικαστικών εξόδων

66 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Επειδή η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει, σύμφωνα με τα αιτήματα της Επιτροπής, να καταδικαστεί τόσο στα δικαστικά της έξοδα όσο και στα δικαστικά έξοδα της Επιτροπής.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πρώτο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.

2) *Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά της έξοδα καθώς και στα δικαστικά έξοδα της Επιτροπής.*

Saggio Καλογερόπουλος Tiili

Moura Ramos Pirrung

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 18 Δεκεμβρίου 1997.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

A. Saggio